

[H. C. Hansen.]

har — og deri er der vel ikke noget umiddelbart mærkeligt — glædet sig i den grad, at de måske har bevæget sig i en vis overdreven forestilling om betydningen af egen indsats. Jeg tror, som jeg allerede sagde i mit indlæg for nogen tid siden, at en vis tilbageholdenhed i omtalen af egne gode gerninger måske var forstandig, i hvert fald for regeringsmedlemmer. Navnlig synes jeg, hvis jeg må sige det meget stilfærdigt, at det bør gælde den højtærede forsvarsminister. „Berlingske Aftenavis“ bragte i går — det bliver nu vel i forgårs — et uddrag af en tale, som den højtærede minister holdt i Svendborg. Det hedder heri:

„Den tidlige statsminister siger, at regeringen har svigtet sine valgløfter. Må jeg hertil sige, at da vi gik til valg i 1950, var der et løfte, vi gav, i hvert fald i venstre, at vi ville gøre det bedre end vore forgængere, og efter at der nu er gået halvandet år, tror jeg, det i dag kan siges, at det på mangfoldige områder er gjort bedre.“

Lad os acceptere grundsynspunktet, at det kan gøres. Hvorfor ikke? Hvorfor skulle det ikke kunne lade sig gøre? Men hvis jeg havde været i den højtærede forsvarsministers sko, ville jeg være den, der havde ventet længst med at sige noget sådant. Det skal være sagt i al venskabelighed og dog med den brod, som det må indeholde. Jeg tror alvorligt sagt, at der måske er enkelte af ministre, der med en vis selvrespekt for deres udførte arbejde kan føle trang til at fremhæve det, men det gælder ikke den højtærede forsvarsminister.

Ved denne afslutning af rigsdagssamlingen kan det da konstateres, at den økonomiske politik, som regeringen sidste år gennemførte i samarbejde med socialdemokratiet og det radikale venstre, ikke er mere. Regeringen har givet op. Den har intet foretaget sig overfor beskæftigelsesproblemerne. Byggeriet har fået lov til at stagnere. Den beskedne valutareserve, som først og fremmest ved hjælp af en ændret udenlandsk prisudvikling er tilvejebragt, gør man indhug i ved en liberalisering, som efter vor opfattelse burde være undgået. Der er givet frit løb ind i landet for varer, som er behagelige, men som vi vistnok må erkende at vi ikke har råd til, og på forskellige punkter får den danske produktion en hårdhændet og ensidig konkurrence at slås med, så sandsynligheden taler for stigning i arbejdsledigheden. På prispolitikens område har regeringen opgivet den linie, der

har været fulgt i et års tid. Netop som vi står overfor en mulighed for et prisfald, åbner man for de prisstigninger, vi dog selv skulle kunne beherske, med det resultat, at der bliver øgede omkostninger for forbrugerne, større udgifter for det offentlige og øgede indkomster for en bestemt samfundsgruppe, for landbruget. Regeringen slutter dette års rigsdagssamling uden en politik. Den har kantet sig igennem situationerne, kantet sig igennem, som en regering må gøre det, der vil sidde, og den har gjort det, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard sagde i efteråret, blot for at kunne sidde. Dens finansminister betjener sig stadig af velklingende ord om en overbudgetteringspolitik, der skal bidrage til en stabilisering af priser og økonomi, men der er ingen realiteter bag ordene. Det er sproglomster, ikke politik. Det er som en smuk titelside på en bog med mange utrykte hvide blade. Ængstelig og usikker har regeringen færdedes i det politiske milieu i denne rigsdagssamling. Ribbet for en politik og uden perspektiv for den kommende tids arbejde går den ud af rigsdagssamlingen. Forude ligger store problemer. Regeringen synes at trøste sig med, at de endnu ligger så fjernt borte, at kommer tid kommer råd, noget vil vise sig. Jeg og mit parti misunder ikke regeringen denne udgang på en vinters arbejde. Den sidder, regeringen, men den har opgivet sin politik. En ting kan i hvert fald fastslås: så løst, så usammenhængende, så vejt kan et lands politik ikke ledes ret længe. Jeg tror ikke, der er megen styrke tilbage i denne regering, når den kommende vinters barske storme sætter ind.

Elgaard: Det var meget fornøjeligt at høre det ærede medlem hr. H. C. Hansens tale, bl. a. på baggrund af, at den tidligere danske politiker Niels Neergaards billede om vrangene på stranden blev draget frem ved denne lejlighed. Det var også meget fornøjeligt at høre den anklagende linie, der var i det ærede medlems tale. Det er jo ikke så vanskeligt at bebrejde en regering, jeg havde nær sagt alt muligt, når den i denne sal som regel kun kan regne med 59 stemmer.

Jeg tror, at hvis man vil gøre denne rigsdagssamlings arbejdsresultat op, må man erkende, at der ikke alene i henseende til antallet af lovforslag, men også med hensyn til indholdet er præsteret et nyttigt arbejde, og i hvert fald kan den ikke ringe del af dette arbejde, som vi har gennemført bl. a. i samarbejde med socialdemokratiet, vel ikke være det rene nul og niks.

Jeg mener, at vi i betragtning af den korte